

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν
Κλεοπάτρης Νικολαΐδου.

[Συνέχεια]

2 Μαρτίου.

Ἀπό τινος δὲν αἰσθάνομαι χαρὰν ἢ σπανιώτατα. Μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἡ Ἑρριέττα εἶχεν ἀποκοιμηθῇ· ἦτο ἐκτάκτως ὠραία. Ἡ ψυχὴ μου ἀνεπαύετο εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀθώου αὐτοῦ ὄντος. Τὴν ἤκουσα προφέρουσιν ἓν ὄνομα· ἦτο τὸ ἰδικόν μου! Ἐπεινα πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας, ὅπως τὴν εὐχαριστήσω ἐκ μέσης ψυχῆς, διότι μ' ἐσκέπτετο ἐν τῷ ἀγνῷ της ὕπνῳ. Ἀνοίγουςα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐμειδίασεν. Οὐδέποτε φωτεινὴ ἀκτὶς ἐπέχυσεν ἐπὶ τῆς γῆς τοσαύτην λάμψιν, ὅσην τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ποῖον δυστύχημα θὰ ἐφοβούμεν ποτὲ ἂν εἶχον πεποιθῇσιν εἰς τὴν ἀγάπην της;

5 Μαρτίου.

Ὁ ἱατρός μοι εἶπεν ὅτι ἐσώθην καὶ ὅτι ὀφείλω τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν Ἑρριέτταν, ἃς μοι ἀφαιρέσῃ ὁ Θεὸς τὴν ζωὴν ταύτην, ἂν ἐκ τῆς ἀπωλείας της ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία της πεφιλημένης μου!

10 Μαρτίου.

Ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν εἶμαι ἄνευ πυρετοῦ καὶ δύναμαι νὰ ἐξέρχωμαι. Ἡ σύζυγός μου μὲ συνώδευσε εἰς μικρὸν περίπατον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ἐπανήλθομεν· ἡ τρυφερά της ὑπὲρ ἐμοῦ μέριμνα μὲ συγκινεῖ· βλέπουσα πόσῃν ὀρεξίν εἶχον, ἔφαγε καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ ἐγέλασεν ἐκ καρδίας. Εἶνε ἀδύνατον ἡ χαρὰ αὐτοῦ, τοῦ ἀγγέλου νὰ μὴ εἶνε εἰλικρινὴς καὶ ἀγνή· εἶμαι τρελλὸς νὰ τὴν ὑποπτεύωμαι. Θέλω νὰ ζήσω· ὁλόκληρος ἡ ζωὴ μου τῇ ἀνήκει.

Ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, τῇ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν της· μετὰ τὸν καθημερινὸν ἡμῶν περίπατον, ἐξῆλθεν ἐκ νέου· ὅταν μὲ ἀφίξη, ἡ ψυχὴ μου τὴν ἀκολουθεῖ καὶ ἂν ἡ ἀπουσία της παρατείνεται, ἀρχίζω νὰ μετρῶ τὰς στιγμὰς καὶ τότε σκέψεις θλιβεραὶ καὶ ὄνειρα θλιβερότερα βασανίζουσι τὸ πνεῦμά μου. Ἄν εἶχον τὸ θάρρος, θὰ τῇ ὁμίλουν ἐλευθέρως· ἀλλὰ νὰ ὁμολογήσω τὴν ζηλοτυπίαν μου εἶνε τὸ ἴδιον ὡς ἂν εἶπω ὅτι ἀναγνωρίζω ἐμαυτὸν κατώτερον ἐκείνης· ἐκτὸς τούτου, αἱ ὑποψίαι μου εἶνε ὕβρεις πρὸς αὐτήν. Ἄν ἀντὶ νὰ μ' ἐλεεινολογήσῃ ὡχρία καὶ ἐταράσσετο, ἂν ἀνεγίνωσκον ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸν φόβον καὶ τὴν σύγχισιν; Δὲν ἐπιχειρῶ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην δοκιμὴν. Ἄν εἶχον ἀποθάνει, ἄρα γε θὰ ἦτο εὐτυχέστερα; ἐντούτοις δὲν ἠθέλησα νὰ ζήσω ἢ διὰ νὰ τὴν βλέπω καὶ τὴν ἀγαπῶ· καθαρὸς ἐγωϊσμός. Ἐνίοτε νομίζω, ὅτι ἡ στοργή μου νὴν στενοχωρεῖ, ὅτι ἡ λατρεία

μου τὴν βαρύνει. Τί δύναμαι νὰ ἐπινοήσω, ὅπως τὴν κάμω νὰ λησμονήσῃ τὸν κόσμον ὁλόκληρον χάριν ἐμοῦ καὶ μόνοι.

Μετὰ δύο μῆνας.

Δὲν θὰ γράψω πλέον. Ἡ καρδιά μου εἶνε πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδος· τὴν πρωτὰν ταύτην εἰσῆλθεν ἐν τῷ ὄρωματί μου φέρουσα λευκὴν ἐνδυμασίαν καὶ ρόδα ἐπὶ τῆς κόμης· ἦτο ἡ προσωποποίησις τοῦ μειδιῶντος ἔαρος. Μὲ δῶδήγησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἣν ἐκάλυπτον εὐώδη ἄνθη. Ἐκάθησα ἀπέναντί της, ἡμῶν ζωηρὸς ὡς εἰκοσαετῆς νέος, ἦτο ἡ ἐπέτειος τοῦ γάμου μας· πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν συνειθίζει νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμὲ οὕτως ἐνδεδυμένη. Σήμερον τὴν ἀγαπῶ ἑκατοντάκις πλείοτερον. Δὲν θὰ εἶμαι πλέον ζηλότυπος, εἶμαι πολὺ εὐτυχής, θὰ τιμωρήσω ἐμαυτὸν διὰ τὰς ἀδίκους βασάνους μου, ἐθεραπεύθην! Θὰ τῇ εἶπω τὰ πάντα καὶ θὰ τῇ ζητήσω συγγνώμην, δὲν θέλω νὰ δικαιολογηθῶ διὰ τὸ σφάλμα μου τοῦτο, τὸ ἀπεφάσισα. Ὅταν μάθῃ πάσας τὰς μνηδαινὰς σκέψεις μου, θὰ ὀρίσῃ ἡ ἰδία τὴν ποινὴν μου καὶ ἂν μοι τείνῃ τοὺς βραχίονας, ὁρκίζομαι ποτὲ πλέον νὰ μὴ συλλάβω τὴν ἐλαχίστην κατ' αὐτῆς ὑπόνοιαν.

6 Ἰουνίου.

Ὅχι, δὲν θὰ ὁμιλήσω ἀκόμη· ἐν βλέμμα ἤρκεσεν ὅπως σφραγίσῃ τὰ χεῖλη μου καὶ διαταράξῃ τὸν ἐγκέφαλόν μου. Εἶχομεν μεταβῇ ὁμοῦ εἰς τινὰ συναυλίαν· χάριν ἐμοῦ ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσωμεν ἐνωρίς. Ἀλλὰ λατρεῖται τὴν μουσικὴν· ἵνα μὴ τῇ στερήσω τὴν ἀπόλαυσιν ταύτην, τὴν ἐνεπιστεύθην εἰς τὴν μητέρα της· μόλις εἶχον ὀλίγον προχωρήσει, σκέψις τις μοι ἐπῆλθεν αἰφνιδίως καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστρέψω, ὅπως συνοδεύσω αὐτὴν οἴκαδε ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ παρετήρησα ὅτι ἡ Ἑρριέττα εἶχε μεταβάλλει θέσιν· ὁ Γεώργιος ἐκάθητο ὀπισθεν αὐτῆς, ἡ προπετὴς μορφή του ἠκτινοβόλει· ἡσθάνομην ὅτι ἂν ἔκυπτεν ὅπως ὁμιλήσῃ κρυφίως πρὸς τὴν Ἑρριέτταν, δὲν θὰ ἤμην πλέον κύριος τῆς ὀργῆς μου· ἡ καρδιά μου ἔπαλλεν ὑποκώφως καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῶν· τὸ φῶς, ὁ κόσμος, ὁ θόρυβος, πάντα μοι ἐφάνιντο ὡς ὄνειρον ὀδυνηρὸν, μόνον μία πραγματικότης ὑπῆρχε· τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα καθήμενα τοσοῦτον πλησίον ἀλλήλων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν νέος τις ἔψαλλε· μετὰ τὰς ἐπευφημίας, ἡ οἰκοδόσποινα ἔλαβε τὴν σύζυγόν μου ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον· σιγὴ ἄκρα ἐπεκράτησεν εὐθὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ· ἐν μέσῳ τῶν πολυπληθῶν φώτων ἔβλεπον τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της καλυπτόμενον ὑπὸ ἐλαφροῦ καὶ θελκτικοῦ ἐρυθμάτους. Ἐνῶ ἡτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ ἔρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς τὸν Γεώργιον· οὐ-

τος τῇ ἔκαμε σημεῖον ἐνθαρρυντικὸν καὶ τῇ ἐμειδίασεν. Ἡ ὀργή μου δὲν εἶχε πλέον ὄρια, ὀλίγου δεῖν ἐρριπτόμην ἐπ' αὐτῆς... Ἐντούτοις, κατῳρῶσα νὰ συγκρατήσω ἐμαυτὸν καὶ νὰ φύγω ἐν τάχει... Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τοῦτο ἐπὶ πολὺ.

Τὴν ἐπαύριον.

Τὴν πρωτὰν ταύτην ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς. Μετὰ τὸ πρόγευμα, μοι διηγήθη τὴν εὐτυχίαν της. Ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ καταβεβλημένου ὕψους μου (καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς δὲν εἶχον κοιμηθῇ) ἤρχισε νὰ ἐλέγχῃ ἐαυτήν, διότι μὲ ἠνάγκασε νὰ τὴν ἀκολουθήσω εἰς τὴν συναυλίαν. Εἶχον ἀνάγκην κινήσεως. Ἡθέλησα νὰ ἐξέλθω, ἀλλ' ἀντίστατο λέγουσα ὅτι ἡμῶν πολὺ καταβεβλημένοι. Ἡ ὑποκρισία της μ' ἐξηρέθισεν. Ἐφοβούμεν μὴ προδοθῶ. Θέλω νὰ τηρήσω κρυφίαν τὴν πληγὴν μου, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Ὅταν ἐπέστρεψα εὗρον αὐτὴν ἐργαζομένην· οὐδὲν θελκτικώτερον τῆς γυμναστικῆς μορφῆς της, ὅταν ὕψωσε πρὸς ἐμὲ τὸ πλήρες τρυφερότητος βλέμμα της.

— Ἀ, ἡλθες! μοι εἶπε· καὶ ἐφαίνετο τοσοῦτον εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐπανόδου μου. Ἡ φωνὴ της ἐνέχει βαθύ τι θέλητρον, τὸ μειδίαμά της! ὦ! τὸ μειδίαμά της εἶνε ἀκτὶς ἡλίου, εἶνε θωπεῖα ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ διαλύῃ τὰ ζοφερότερα νέφη τοῦ πνεύματος. Ἀφοῦ ἐκάθησα, ἡλθε πλησίον μου καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου μου. Συνειθίζει νὰ κάμνῃ χρῆσιν ἀρώματός τινος, ὅπερ μὲ μεθύει· ἀλλ' αἱ στιγμαὶ τῆς μέθης μου δὲν εἶνε μακραί.

17 Ἰουνίου.

Ὁ χαρακτήρ μου μετεβλήθη καθ' ὅλοκληρίαν· ὅταν μοι ὁμιλῇ τῇ ἀποκρίνομαι ἀποτόμως. Καθίσταμαι ἀπαιτητικὸς, σκυθρωπός, ιδιότροπος· ἂν ἡσθάνετο ἐαυτὴν ἀθῶαν θὰ παρεπονεῖτο· ἀλλ' ἀπομακρύνεται τεθλιμμένη καὶ στεναζούσα· ἐπὶ μακρὸν κατόπιν ἀκούω τὸν βαθὺν στεναγμόν της· τὴν καθιστῶ δυστυχῆ.

19 Ἰουνίου.

Ἐσκέφθην νὰ τὴν ἀπομακρύνω τοῦ μέρους τούτου· ὅταν ἀνεκοίνωσα αὐτῇ τὴν σκέψιν μου, ἀνεφώνησε:

— Καὶ ἡ μήτηρ μου; Ὅχι, ὄχι, θέλω νὰ μέινω ἐδῶ.

— Τὸ ἐγνώριζον, ἀπεκρίθη ψυχρῶς.

— Τότε, διατί νὰ μοι τὸ προτείνῃς; ὑπέλαβε ζωηρῶς.

— Μ' ἐμίσει διότι ἡπείλουν νὰ καταστρέψω τὴν εὐτυχίαν της.

20 Ἰουνίου.

Ἐκράτουν ἐν βιβλίον, ἀλλ' ἐρρέμβανον ἀντὶ ν' ἀναγινώσκω. Ἡ Ἑρριέττα ἀδιαθετοῦσα ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-

τρου της. Τὰ δένδρα τοῦ κήπου, ἐλαφρῶς κινούμενα, ἄφινον ἀκτίνες τινὰς τοῦ ἡλίου νὰ διέρχονται καὶ νὰ σχηματίζωσι χρυσοῦν κύκλον περὶ τὴν κεφαλὴν της· θὰ ἠδύνατό τις νὰ παρομοιάσῃ αὐτὴν πρὸς ἀγίαν. Ὁ ὑπηρέτης εἰσῆλθεν ἀναγγέλλων τὸν Γεώργιον. Ἡ Ἐρριέττα ἠρυθρίασε καὶ ἠγέρθη· τὴν συνεκράτησα δι' ἀπερισκεπτοῦ κινήσεως.

— Δὲν εἶσαι ἀσθενής; τῇ εἶπον παρατηρῶν αὐτὴν εἰρωνικῶς.

— Δὲν θέλεις νὰ δεχθῶ; ἀπεκρίθη καθημένη ἐκ νέου.

Ἡ φωνὴ της ἔτρεμε. Τὴν εἶχον ἄρᾳ γε φοβίσει πολὺ ἢ ἡ συνειδησίς της τὴν ἡλεγχεν;

* *

27 Ἰουνίου

Ἐσκέφθην καλῶς, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν προσβάλω καὶ νὰ καταστήσω ἐπομένως γνωστὸν τὸ αἷτιον τῆς προσβολῆς μου. Θὰ προσπαθίσω ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὸν κύκλον, εἰς δὲν ἐκεῖνος συχνάζει· ἐκεῖ θὰ κατορθώσω νὰ τὸν προκαλέσω.

* *

30 Ἰουνίου.

Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βαδὴν. Ἄς ἀναμείνωμεν τὴν ἐπάνοδόν του.

* *

31 Ἰουνίου.

Χθὲς ἤμην μισητός, ἄδικος, ἀνυπόφορος. Βλέπων αὐτὴν τεθλιμμένην, ἕνεκα τῆς ἀναχωρήσεως ἐκείνου ἀναμφιβόλως, εὐρισκὼν ἡδονὴν νὰ τῇ ἀνθίσταμαι εἰς πᾶν ὅ,τι ἐζήτηι· τὴν παρεκίνησαν νὰ ὁμιλῇ ὅπως τῇ ἀπαντῶ βαναύσως.

Μὲ ἄρῃκε χωρὶς νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ. Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ συνειδησίς μου ἤρχισε νὰ μὲ τύπτῃ, διότι ἀτυχῶς ἡ καρδίᾳ μου εἶνε δειλὴ· εἰσῆλθον ἐν τῷ δωματίῳ της ἄνευ προειδοποιήσεως· δὲν ἐκοιμήτο, ἀλλ' ἔκλαιεν.

Ἄλλοτε θὰ ἔτρεχον νὰ πῶ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ἀλλ' ἤδη ἡ σκέψις ὅτι ἐκεῖνος καὶ μόνος ἦτο ἡ αἰτία, ἥτις προὐκάλει αὐτά, ἀνεχάιτησε τὴν ἐκδήλωσιν τῆς τρυφερότητός μου. Τῇ εἶπον ἀποτόμως:

— Εἶμαι πολὺ ἀδιάκριτος νὰ διαταράττω τὰς μυστηριώδεις θλίψεις σας, ἀποσύρομαι.

Ἡ περιφρονητικὴ σιωπὴ της μὲ παρώργησεν. Ἡκολούθουν τὰς ζηλοτύπους σκέψεις μου.

— Σπογγίσατε τοὺς ὀφθαλμούς σας, προσέθεσα, αὐτὰ τὰ δάκρυα μὲ παροργίζουν.

— Μὴ τὰ βλέπετε, ἀπεκρίθη.

Ἐνόησα ὅτι μὲ ἐνέπαιζε καὶ τὴν εἰρωνεύθην τραχέως. Τότε προσβληθεῖσα ἠγέρθη.

— Ἀποσύρθητε, ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνη.

Εἰσελθοῦσα ταχέως ἐν τῷ κομμωτηρίῳ της, ἐκλείδωσε τὴν θύραν. Μὴ δυνάμενος νὰ θραύσῃ τὴν θύραν της, ἔρριψα χαμαὶ τὸ

παράτυχόν ἀντικείμενον· ἦτο μικρὸν δοχεῖον σινικόν, ὅπερ ὁ ἀδελφός της τῇ εἶχε δωρήσει. Πῶς δύναται νὰ μὲ ἀγαπᾷ; Ὁ ἄρχισις νὰ μὲ μισῇ.

* *

Τὴν ἐπαύριον.

Τὴν πρωτὴν ταύτην ἦτο πολὺ ἡλλοιωμένη· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἐξηγριωμένοι. Ἐθεώρησα πρέπον ν' ἀπολογηθῶ διὰ τὴν ἀπότομον συμπεριφορὰν μου. Δύναται τις νὰ ἐγκαταλίπῃ μίαν γυναῖκα, ἀλλ' οὐχὶ νὰ τὴν ὕβρισῃ. Μοὶ ἀπεκρίθη ψυχρῶς, τείνουσά μοι ἀδιαφόρως τὴν χεῖρα. Ἀρχίζει νὰ μὲ περιφρονῇ.

* *

16 Ἰουνίου.

Ἀφ' οὗτου ἐκεῖνος δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ, ἡ ζωὴ δὲν μοὶ εἶνε πλέον μισητὴ· τὰ νεῦρά μου ἤρχισαν νὰ καταπραύνωνται· ἡ Ἐρριέττα φαίνεται λησμονήσασα τὴν σκηνὴν τοῦ παρελθόντος μηνός, ἀνέλαβεν ἤδη τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἡρεμίαν της. Χθὲς τὴν ἤκουον νὰ γελᾷ μετὰ τῆς φίλης της δεσποινίδος Καικιλίας δὲ Βουσαρ, ἥτις τῇ ἔφερεν εἰσιτήριο διὰ τὸ θέατρον. Τὸ ἐσπέρας τὴν παρετήρουν πάντες, ἡκτινοβόλει ἐκ νεότητος καὶ καλλονῆς.

* *

26 Ἰουνίου.

Ἦρχισα νὰ ἐπανευρίσκω τὴν ζωὴν. Διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου σκεπτόμενος πῶς νὰ καταστήσω ἑμαυτὸν εὐτυχέστερον. Ἡ Ἐρριέττα εἶνε τόσο καλὴ καὶ τόσο γλυκεῖα! Ἐν τούτοις, παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς ἐκεῖνος τῶν μακρῶν ἐν τῷ δάσει ἐκδρομῶν, ἐν αἷς τοσοῦτον εὐχαριστοῦμεθα ἐκ τῆς μετ' ἀλλήλων συναναστροφῆς, ὥστε ἐλθσμονοῦμεν τὸν ἐπίλοιπον κόσμον μὲ τὴν καρδίαν πλήρη χαρᾶς· διερχόμεθα ὥρας ἀληθοῦς εὐτυχίας. Τὸ ἔσμα τῶν πτηνῶν, ὁ ψίθυρος τῶν φύλλων, αἱ ἀκτίνες τοῦ φωτός καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ σιγὴ μᾶς ἔθελγον. Ὁ ἔρως ἐξωραίζει τὰ πάντα διὰ τῆς λαμπρότητός του. Ἄ! πόσον εὐτυχεῖς ἦμεθα! Διότι μὲ ἠγάπα τότε· ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας τοὺς τρυφεροὺς ρεμβασμούς της, τὴν θελκτικὴν της ἀφέλειαν, τὰς γλυκεῖας θωπεῖας της, τοὺς διαπύρους λόγους της, τὴν ἡδυπαθεῖαν τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της, τὴν χεῖρά της, ἣν μετ' ἐμπιστοσύνης ἄφινεν ἐν τῇ ἰδικῇ μου καὶ τὰς ὥρας ἐκεῖνας, καθ' ἃς παρεδιδόμην ὀλόκληρος εἰς τὴν ἀθάναν μέθην μου καὶ καθ' ἃς δὲν εὕρισκον πλέον λέξεις, ὅπως ἐκφράσω τὴν ἀγάπην μου, διότι αὕτη κατεῖχεν ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν μου. Ἐπρεπε ν' ἀποθάνω τότε!

* *

1 Ἰουλίου.

Ἐταξιδεύσαμεν μέχρι τῆς Χάβρης. Ἀπομακρυνόμενος τῶν Παρισίων, ἤρχισα ν' ἀναπνέω μετὰ περισσοτέρας ἐλευθερίας, ἔφερον τὸν θησαυρόν μου μαζύ μου. Ἡ Ἐρριέττα εἶχεν ἀναλάβει ὅλην αὐτῆς τὴν

ζωηρότητα, τὰ πάντα τὴν ἔθελγον, ὁ μικρὸς πῖλός της τῇ ἔδιδεν ὕψος ἀμαζόνος. Οἱ ταξειδιῶται παρετήρουν τὸ ὥραϊον αὐτὸ πλάσμα καὶ ἐφθόνουν τὴν εὐτυχίαν μου. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἔστειλε πρὸς τὴν θάλασσαν ἀσπασμόν, «ὅπως ἀποχαιρετίσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειλέων», μοὶ εἶπε γελῶσα. Εἰς τὴν παραθαλασσίαν συνηνητήσαμεν ἕνα τῶν φίλων μας, πλούσιον ἔμπορον· προσεφέρθη νὰ μᾶς ξενίσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του· ἐπειδὴ ἠρνήθημεν, παρεκάλεσε τὴν Ἐρριέτταν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χορόν, δὲν ἔδιδε τὴν ἐπαύριον. Λατρεύει τὸν χορόν, ἀλλὰ δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ἡ μίαν ἐνδυμασίαν ταξειδίου. Οὐδὲν τῇ εἶπον, ἀλλὰ τρεῖς ὥρας πρὸ τῆς ἑορτῆς εἶχεν ὥραϊαν ἐνδυμασίαν. Οὕτως, ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐμφάνισις της προὔξενεσε μεγάλῃ ἐντύπωσιν. Πῶς διεσκέδαζε! τοῦτο μὲ καθίστα εὐτυχῇ· ἐμείναμεν μέχρι τέλους· κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς πρωίας, μετέβημεν εἰς τὸ κυλικεῖον, ὅτε κύριός τις θέλων ν' ἀστείευθῇ ἤνοιξε τὰ παράθυρα καὶ τὸ φῶς εἰσῆλθεν ἄπλετον, καταστρεπτικὸν διὰ τὰ ὠχρὰ καὶ μεμαρμαμένα χρώματα, ἀλλ' ἡ χορὴ τῆς Ἐρριέττης καὶ οἱ χιονόλευκοι ὤμοί της δύνανται ν' ἀψηφίσωσιν ἀτιμωρητεῖ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἦτο δροσερὰ ὡς τὸ ἔαρ, ὅταν τὴν περιετύλιξα ἐν τῷ λευκῷ της ἐπανωφορίῳ. Ἐγενόμην ἐξ ἀνάγκης θαλαμηπόλος της τὴν ἐσπέραν ταύτην καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν ἔλαβον ἀργυρόρηχον ἔκφρασιν γέλωτος εἰς ἐκάστην ἀδεξιότητά μου. Ἀφῆρεσα τὰς καρφίδας, αἵτινες συνεκράτουν τὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἄνθη καὶ ἡ κόμη της κατέπεσε καλύψασα αὐτὴν ὀλόκληρον, ἐν εἶδει χρυσοῦ μανδύου. Κατόπιν κατεκλίθη καὶ ἀπεκοιμήθη εὐθύς, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὸν ἀποχαιρετισμόν μου, οὐδὲ νὰ αἰσθανθῇ τὸ τελευταῖον φίλημα. Πῶς τὴν ἀγαπῶ!

Ἦδη ἐπανάλθομεν· αἱ δύο αὐταὶ ἐβδομάδες μοὶ ἔδωκαν πολλὴν ἀναψυχὴν. Ἐπανεῦρον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματός μου, ἠδυνήθην ἐπὶ τέλους ν' ἀπορρίψω τὸ θλίβον αὐτὴν βάρος· ἡ ζωὴ εἶνε ἀληθῶς ὥραϊα.

* *

5 Ἰουλίου.

Τώρα ἀπορῶ πῶς ἠδυνήθην νὰ ὑποπτευθῶ τὴν Ἐρριέττην. Ποία παράλογος ἰδέα μ' ἔκαμε νὰ παραγνωρίσω οὕτω τὴν ἀθωότητα; Ὅθ' ἔλεγέ τις ὅτι προσεπάθησα νὰ ἐνθαρρύνω τοὺς φόβους, οἵτινες μὲ εἶχον ἄπαξ κυριεύσει. Εὐτυχῶς τὸ λογικόν μου ὑπερτέρησε καὶ ἤδη ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς ἑμαυτόν.

* *

8 Ἰουλίου.

Ἡ ἀληθὴς εὐτυχία εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ καὶ τρυφερᾷ ἀγάπῃ τῶν συζύγων· τὰ αἰσθήματα, αἱ ἰδέαι, αἱ συνήθειαι, αἱ ἐπιτυχίαι καὶ αἱ ἀποτυχίαι, πάντα ἀνήκουσιν ἐξ Ἰσου εἰς ἀμφοτέρους· εἰς αὐτοὺς ἡ εὐτυχία δίδει περισσοτέραν χαρὰν καὶ ἡ δυστυχία καθίσταται μάλ-

λον φορητή. Εὐγνωμονῶ πρὸς τὸν Θεόν, διότι τοιοῦτος εἶνε ὁ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμός μου.

* *

20 'Ιουλίου.

Αἰσθάνομαι ὅτι ὁ δαίμων μὲ κυριεύει ἐκ νέου. Ὅποια θανάσιμος ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Γεώργιος ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου του καὶ ὅτι τὸν ἀνήγειραν λιπόθυμον! Μάτην τὴν ἐβεβαίουν ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχε κίνδυνος· ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ ἐπιμόνως. Ἀλλὰ μήπως τοῦτο δὲν εἶνε φυσικόν; αἱ μητέρες των συνεδέοντο διὰ στενῆς φιλίας. Τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν πάντοτε ὁμοῦ· θὰ αἰσθάνηται μεγάλην φιλίαν πρὸς αὐτόν, διατὶ νὰ μὲ ἀνησυχῇ τοῦτο; Πόθεν λοιπὸν προέρχονται αἱ ζηλότυποι ὑπόνοιαι μου; Ἀναμφιβόλως συνέλαβον πολλάκις αὐτοὺς συνεννοούμενους κρυφίως... τούτου ἕνεκα τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ μοι προξενεῖ θλίψιν πολλήν... Ναὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος μοι ἐμπνέει μῖσος, μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω ὑπὲρ τὸ δέον.

* *

22 'Ιουλίου.

Τί ἐσκεπτόμην λοιπὸν τὴν ἡμέραν;... Τὴν νύκτα ὠνειρεύθην ὅτι συνελάμβανον αὐτοὺς καὶ ὅτι ἐφόνευσον τὴν σύζυγόν μου καὶ κατόπιν... ἐκείνον. Ἀφυπνίσθην. Ἡ Ἐρριέττα ἐκοιμάτο πλησίον μου. Ἐν τῇ χαρᾷ μου, διότι εὗρισκον αὐτὴν ζῶσαν, τὴν ἤρπασα εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ τὴν ἐκάλυψα διὰ φιλημάτων. Τὸ προσφιλὲς ὄν κατ' ἄρχας ἐτρόμαξεν, ἀλλὰ κατόπιν ἤρχισε νὰ γελά. Δὲν ἠθέλησα νὰ τῇ διηγηθῶ τὸ ὄνειρόν μου.

(*Ἐπεται τὸ τέλος).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Εἰς τὸ πρῶτον:

ΘΘΕΛΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ

Διήγημα τοῦ Γερμανοῦ Φ. Σχιφκόρν.

LÉON GOZLAN

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

Διήγημα

Θὰ σὰς συμβῇ ἴσως νὰ διέλθετε ἐκ τῆς ὁδοῦ Βορρᾶ, ἥτις διέρχεται διὰ τοῦ Σαιν-Δενίς. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἐὰν ἀριστερᾷ παρατηρήσῃτε πυργίσκους ἐκ σχιστολίθου, τείχη κεκαλυμμένα ὑπὸ κισσοῦ, παρεκκλήσιον, τοῦ ὁποίου τὰς ὑάλους χρωματίζουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, χαίρετίσαστε, παρακαλῶ, τὸ γηραιὸν παρεκκλήσιον καὶ τὰ ἀρχαῖα τείχη. Εἶναι τὸ μέγαρον τοῦ Ἐκουέν.

Τὸ Ἐκουέν, τὸ ὁποῖον συνιστῶσιν εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἡμῶν δύο δόξαι, μία τοῦ

παρελθόντος, καὶ ἄλλη σύγχρονος. Ὁ Μομπορενσύ, ὁ ἀθάνατος στρατηλάτης, καὶ ἡ κυρία Καμπάν, ἡ εὐγενὴς παιδαγωγός.

Ἀφίνοντες νὰ θαυμάσετε ἀλλαχοῦ τὰς πράξεις τοῦ ἥρωος, ὅστις κατόκησεν ἐν τούτῳ, ἄς ἀναμνησθῶμεν ἐν ἐπεισόδιον τοῦ Ἐκουέν, ἐν ᾧ ἀνευρίσκομεν τὴν στοργὴν ἣν ἡ κυρία Καμπάν ἐδίδασκεν εἰς τὰς μαθητρίδας της, ἥς ἡ πηγὴ ἀπέρρεεν ἐκ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς νοημοσύνης καὶ τῆς τελειότητος τῆς καρδίας της.

Ἐν Ἐκουέν ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν δεσποινίδων τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς γενικῆς φιλίας. Ἡ φιλία αὕτη ἦτο τόσῳ ζωηρὰ καὶ ἀγνή, ὥστε ἐξηφάνιζε τὰς ἀνισότητας τῆς καταγωγῆς. Γνωστὸν ὅτι τὸ παρθενάγωγεον τοῦ Ἐκουέν ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος ὑπὲρ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνδρειοτέρων αὐτοῦ στρατιωτῶν, οἵτινες εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ αἵματος ὅπερ ἔχυσαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἶχον λάβει τὸ παράσημον τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Μολονότι πᾶσαι αἱ νέαι αὗται κόραι ἦσαν κλάδοι τοῦ αὐτοῦ σεβαστοῦ δένδρου, δὲν ἀνῆκον πᾶσαι εἰς οἰκογενεῖας ἰσῆς στρατιωτικῆς δόξης. Ἦσαν ὁμοῦς εὐτυχέστεραι τῶν πατέρων αὐτῶν, διότι ἡ φιλία των δὲν ἀνεγνώριζε διαφορὰς.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἐκάλει διὰ τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματος τῆς ἀδελφῆς τὴν θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ· ἡ κληρονόμος στρατάρχου τινὸς τῆς Γαλλίας εἶχεν ὡς ἔμπιστον τῆς παιδικῆς αὐτῆς φιλοδοξίας τὴν ὀρφανὴν ἀπλοῦ στρατιώτου φονευθέντος εἰς τὸ Βαγράμ. Ὁ Ναπολέων ἐνεθάρρυνε τὴν ἰσότητά ταύτην.

Ὅτε ἐπισκέπτετο τὸ Ἐκουέν, καὶ μετέβαινε συχνά, ἐχαιρέτιζε μετὰ σεβασμοῦ, ἀνευ διακρίσεως τοῦ βαθμοῦ τῶν πατέρων, πάντα τὰ παιδιὰ ταῦτα ὧν ἐκαλεῖτο πατήρ, καὶ εὗρισκων ἐν τῇ εὐγνώμονι μνήμῃ του τὰς ἐκφράσεις ἐκεῖνας, αἵτινες ἐπὶ μακρὸν ἀντηχοῦν εἰς τὰς καρδίας, ἔλεγεν εἰς τὴν μίαν:

— Ὁ πατήρ σου ἦτο μαζὺ μου κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου· ἐμάχετο πρὸ δώδεκα ὥρων, ὅτε τῷ εἶπον νὰ ἀποσυρθῇ· αὐτὸς δὲ μοῦ ἀπεκρίθη:

— Εἶνε ἀδύνατον, ἔχασα τὸν πόδα μου.

— Ἔσο λοιπὸν καλὴ, κόρη μου, ὡς ἐκεῖνος ἦτο ἀνδρεῖος.

Εἰς τὴν ἄλλην ἔλεγε:

— Χαῖρε, κόρη μου, ὁ πατήρ σου ἐπροβιβάσθη συνταγματάρχης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Εἰς ἄλλας δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ τὰς ἐθλιβεν ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ἐκλαίει.

Μεταξὺ τῶν νέων αὐτῶν μαθητριῶν, αἵτινες εἶχον ἔλθει εἰς Ἐκουέν ἐκ πάντων τῶν κλιμάτων, ὅπως ὑπάγωσι βραδύτερον νὰ ἀντιπροσωπεύσωσι τὴν δόξαν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ πατρίδι των, ἦσαν τρεῖς, τῶν ὁποίων ἡ φιλία ἦτο τόσῳ στενὴ, ὥστε τὰς ἀνέφερον ὡς ὑποδείγματα καὶ ἐν τούτῳ ἔτι τῷ καταστάματι, ἐν ᾧ ἡ ἀμιλλα δὲν ἔφθανε ποτὲ τὰ ὅρια τοῦ φθό-

νου, καὶ ἐν ᾧ αἱ ἐπιτυχίαι τῶν μὲν ἐπροξένουν χαρὰν εἰς τὰς ἄλλας. Καὶ ὅποια ἐπιτυχίαι! Οἱ ἐτήσιοι ἔπαινοι ἐξηγγέλλοντο ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀρχικαγγελαρίου τῆς Γαλλίας, οἱ δὲ ἐκ δάφνης στέφανοι ἐτίθεντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν μαθητριῶν ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας τῆς συζύγου τοῦ Ναπολέοντος!

Αἱ τρεῖς αὗται μαθήτριαι ὠνομάζοντο Μαρία, Κλαρίσσα καὶ Ὀρτενσία. Ἡ Μαρία ἦτο θυγάτηρ πτωχοῦ τινος ἀνθυπολοχαγοῦ, ὅστις ἀπώλεσε τὴν ὄρασιν ὑπὸ ἐκφυροκροτήσεως ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τοῦ Ρήνου. Ἡ Κλαρίσσα ἦτο θυγάτηρ στρατηγοῦ τινος, ἐξ ἐκεῖνων τῶν ὁποίων ὁ πόλεμος εἶχε πλουτίσει καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ναπολέων εἶχε δώσει ἡγεμονίας μέχρις οὗ δώσῃ αὐτῷ μεγαλείτερα ἀξιώματα. Ἡ Ὀρτενσία, ἡ τρίτη φίλη, ἦτο ἐνδοξοτάτης καταγωγῆς.

Ἀγνοῶ ἂν αἱ τρεῖς φίλαι ἦσαν αἱ καλλίτεραι μαθήτριαι τῆς κυρίας Καμπάν, ἀλλὰ προῶδεν ἴσα εἰς τὰ μαθήματα, ὥστε κατὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων πάντες ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἤθελον ἀκούσει κατὰ σειρὰν τρία ὀνόματα ἀναγγελλόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρχικαγγελαρίου, καὶ ὅτι ἤθελον ἰδῆ καὶ τὰς τρεῖς ἐγειρομένας ὅπως λάβωσι τὸ αὐτὸ βραβεῖον.

Μόνον, ἐνᾷ τὸ πλῆθος τῶν μητέρων ἐχειροκρότει, ἐνᾷ αἱ χεῖρες τῶν στρατηγῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ οὐλῶν, ἐχαιρέτιζον τὴν Κλαρίσσαν καὶ τὴν Ὀρτενσίαν, τὰς θυγατέρας τῶν συναγωνιστῶν αὐτῶν, ἐν τινὶ γωνίᾳ ἐκάθητο μία μήτηρ, ἥτις δὲν ἐχειροκρότει. Πῶς ἡδύνατο νὰ χειροκροτήσῃ! τὰς χεῖρας εἶχεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

Αὕτη ἦτο ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας, ἡ σύζυγος τοῦ πτωχοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, τοῦ τυφλωθέντος ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τοῦ Ρήνου.

Ἐτη πολλὰ παρηλθον καὶ ἡ φιλία τῶν νέων κορῶν δὲν ἐξησθένησεν, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὑπέστη σκληρὰν δοκιμασίαν, ἐξ ἐκεῖνων ὧν καὶ ἡ ἀνάμνησις πληροῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων. Ἐπρεπε νὰ χωρισθῶσιν! Ἐκ τῶν τριῶν θὰ ἔμενον δύο μόνον. Τί ἔμελλε νὰ γείνη ἡ ἀπερχομένη! Τί ἤθελον γείνει αἱ δύο μένουσαι; Οὐδεμία πλέον εὐχαρίστησις κατὰ τὰς τόσας ἐπιθυμητὰς ὥρας τῆς διασκεδάσεως τὸ ἐσπέρας ὑπὸ τὰς φυλλύρας τοῦ Ἐκουέν, καὶ ἔχουν δάκρυα μεταξὺ τῶν πυργίσκων, ὅπισθεν τῶν ὑπὸ τοῦ κισσοῦ καλυπτομένων τειχῶν καὶ παρὰ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἐκουέν περιπατοῦσαι.

Ἡ ἀναχωροῦσα ἐκ τῶν τριῶν φίλων ἦτο ἡ Μαρία, διότι ἀποθανούσης τῆς μητρός της ὁ ἀνθυπολοχαγὸς εἶχεν ἀνάγκην τῆς Μαρίας ὅπως τὸν συνοδεύῃ καὶ τὸν ὑποστηρίξῃ.

— Ἀς ὑποσχεθῶμεν—εἶπεν ἡ Κλαρίσσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ, ἐκείνη ἥτις μετὰ μικρὸν ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπίσης ἐκ τοῦ Ἐκουέν, ἀλλ' ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν λαμπροτέραν κοινωνίαν— ἄς ὀρκισθῶμεν, ὅτι καὶ ἂν μὰς συμβῇ ἐν τῷ βίῳ νὰ εὕρεθῶμεν μετὰ δέκα ἔτη ἀπὸ σή-